

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/10/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200287
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200287.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Michelin Hungaria Tyre Manufacture Ltd., IČO: 15-09-062150, 4400 Nyíregyháza, Bottyán J.U. 15, Maďarsko, zastúpený: Šiška & advokáti, s.r.o., so sídlom Mýtina 42, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: Environmentálny fond, so sídlom Martinská 49, 821 05 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia riaditeľa Recyklačného fondu, IČO: 36 062 090, so sídlom Nobelova 18, 831 02 Bratislava č. S/03/01/2012 zo dňa 23.09.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/42/2015-71 zo dňa 22. júna 2016, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/42/2015-71 zo dňa 22. júna 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 6S/42/2015-71 zo dňa 22. júna 2016 podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia riaditeľa Recyklačného fondu, č. S/03/01/2012 zo dňa 23.09.2014, v spojení s prvostupňovým správnyim rozhodnutím č. S/03/01/2012 z 15.03.2014, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie vecí na ďalšie konanie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí Recyklačného fondu, krajský súd preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon o odpadoch alebo zákon č. 223/2001 Z. z.) citujúc právnu úpravu právnych noriem § 7 ods.1 písm. c/, h/,

r/ v spojení s § 43 ods. 1, 2, s § 56 ods. 1, 2, 3, 4, s § 74 a súčasne v intenciách ustanovení § 32 ods. 1, v spojení s § 34 ods. 1, s § 46, s § 47 ods. 3, 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok), postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto pri aplikácii § 250j ods. 1 žalobu zamietol.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že 17.06.2008 doručil žalobca žalovanému žiadosť o vrátenie príspevkov zaplatených v nesprávnej výške do Recyklačného fondu za roky 2006 a 2007. Touto žiadosťou žiadal vrátiť sumu vo výške 24.342.714,- Sk, a to s poukazom na § 56 ods. 2 Zákona. K žiadosti pripojil aj príslušné doklady. Dňa 15.03.2014 vydal žalovaný prvostupňové rozhodnutie, ktorým žiadosti nevyhovel. V odôvodnení bolo poukázané na to, že podkladový vývoz (reexport) pneumatík umiestnených na motorových vozidlách nebol pôvodne žalobcom uvedený v hláseniach o objeme výroby, dovozu, vývozu a reexportu (§ 43 ods. 5 písm. b/ Zákona v spojení s § 13 vyhlášky č. 283/2001 Z.z. a prílohou č. 9 k tejto vyhláške) zasielaných žalobcom žalovanému vo väzbe na jednotlivé kalendárne štvrtroky dotknutého obdobia. Tiež bolo poukázané na doklady pripojené k predmetnej žiadosti žalobcu. Pri posudzovaní žiadosti bol ustálený objem dovozu pneumatík na územie SR uskutočnený v 4. štvrtroku 2006 a v roku 2007 (10.665,84 t), suma príspevku do Recyklačného fondu žalobcom za dovoz pneumatík na územie SR uskutočnený v dotknutom období (29.130.120,- Sk) a množstvo pneumatík pochádzajúcich z dovozu uskutočneného žalobcom, ktoré boli v rozhodnom období umiestnené na motorových vozidlách a vyvezené mimo územia SR spoločnosťou KIA Motors Slovakia, s.r.o. (4.298,34 t). Žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí vychádzal z celkového vyhodnotenia plnenia príspevkovej povinnosti žalobcu voči žalovanému za dotknuté obdobie. Dôvodil znížením príspevkovej povinnosti žalobcom podľa § 56 ods. 3 Zákona, a to na základe zhodnotenia v zhodnocovacom zariadení spoločnosti KOVOSTEEL, s.r.o. v objeme 3.658,18 t. S poukazom na nedodržanie § 7 ods. 1 písm. c/ alebo h/ alebo r/ Zákona považoval toto zníženie za nedôvodné a keďže suma tohto zníženia príspevku plateného žalobcom prevyšuje sumu požadovaného vrátenia, žiadosti žalobcu nebolo vyhovené. Okrajovo boli v prvostupňovom rozhodnutí spochybňované aj ďalšie skutočnosti svedčiace o opodstatnenosti zníženia príspevku žalobcu.

Ďalej krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že po odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorého argumentačným základom boli žalobné dôvody, vydal žalovaný napadnuté rozhodnutie, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia bolo poukázané na skutkové zistenia uvedené v prvostupňovom rozhodnutí a taktiež z vecného hľadiska boli základom argumentácie dôvody uvedené v prvostupňovom rozhodnutí. Navyše boli dôvody napadnutého rozhodnutia podporené o konkrétne dôkazy vyplývajúce z administratívneho spisu.

Krajský súd za kľúčové v konaní súdu považoval posúdenie, či žalobca si splnil príspevkovú povinnosť voči Recyklačnému fondu v komodite pneumatiky za žiadosťou dotknuté obdobie v správnej výške berúc do úvahy vývoz dovezených pneumatík v zmysle odôvodnenia žiadosti žalobcu o vrátenie zaplateného príspevku.

Krajský súd poukazom na to, že dôvodom zamietnutia, resp. nevyhovenia predmetnej žiadosti žalobcu zo strany žalovaného bolo zistenie nesprávnej výšky zaplateného príspevku do Recyklačného fondu, a to pre nezákonné zníženie sumy príspevku podľa § 56 ods. 3 zákona o odpadoch, pričom smerodajným bolo v tejto súvislosti neuznanie dokladov preukazujúcich zhodnotenie pneumatík spoločnosťou KOVOSTEEL, s.r.o., konštatoval, že vzhľadom na vyššie uvedené množstvo nezákonne zhodnotených pneumatík touto spoločnosťou a pomer k množstvu zhodnotených pneumatík spoločnosťou A.R.S. spol. s r. o. je zhodnotenie pneumatík spoločnosťou A.R.S. spol. s r. o. pre posúdenie predmetnej žiadosti žalobcu irelevantné.

K námietkam žalobcu, ktorými predovšetkým namietal, že žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí a následne aj v napadnutom rozhodnutí nevenoval dostatočnú pozornosť posúdeniu opodstatnenosti jeho žiadosti o vrátenie príspevkov zo dňa 30.05.2008 (doručenej žalovanému dňa 17.06.2008) podľa § 56

ods. 2 zákona o odpadoch, tvrdiac, že žalovaný vo svojom rozhodnutí 1. stupňa hodnotí inú skutkovú podstatu ako bola tá, ktorá zakladala žiadosť o vrátenie, konkrétne hodnotil § 56 ods. 3 namiesto § 56 ods. 2 uvedeného zákona, krajský súd konštatoval, že žalovaný postupoval správne, keď pri posudzovaní uvedenej žiadosti skúmal poplatkovú povinnosť žalovaného (zrejme žalobcu) vyplývajúcu z § 43 ods. 1 v spojení s § 56 zákona o odpadoch komplexne. Pokiaľ v tejto súvislosti žalovaný zistil, že žalobca vzhľadom na objem dovezených pneumatík nezaplatil príspevok do Recyklačného fondu v správnej výške, bolo jeho povinnosťou túto skutočnosť zohľadniť aj pri posudzovaní žiadosti žalobcu o vrátenie časti príspevku podľa § 56 ods. 2 tohto zákona. Podľa názoru krajského súdu takýto postup je plne v súlade s účelom uvedenej právnej normy, ktorý spočíva v regulácii vyrobených, resp. dovezených pneumatík na územie Slovenskej republiky.

Krajský súd poukázal na to, že poslaním zákona o odpadoch je najmä v zmysle § 2 a § 3 vykonávať všetky vhodné aktivity a činnosti za účelom šetrenia prírodných zdrojov, čo možno najviac znižovať znečisťovanie životného prostredia, poprípade zvoliť vždy spôsob neohrozujúcim zdravie ľudí a nepoškodzujúcim životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom, ak nie je možný alebo účelný postup chrániaci životné prostredie o mnoho účelnejšie. A za týmto účelom (§ 55) bol vytvorený Recyklačný fond. Práve výrobca a dovozca sú motivovaní prostredníctvom sumy príspevku do Recyklačného fondu na zhodnocovanie odpadov (v danom prípade pneumatík) niektorou z činností zákonom uznanou. Práve zákonodarca neprejavil záujem na tom, aby sa počet nezhodnoteného odpadu zvyšoval, ale opačnou motiváciou dovozcov a výrobcov, tzn. aby v čase dovozu alebo výroby vecí sa súčasne snažili o čo kvantitatívne najvyšší objem zhodnotenia súčasného odpadu (pneumatík). Takéto zhodnotenie a následné zníženie príspevku však musí byť vykonané v súlade s príslušnou právnou normou.

Ďalej krajský súd konštatoval, že pokiaľ ide o zníženie príspevku do Recyklačného fondu žalobcom podľa § 56 ods. 3 Zákona pri zaplatení príspevku, s ohľadom na zodpovednosť žalobcu podľa § 43 ods. 2 Zákona, toto nemalo zákonnú oporu s poukazom na znenie § 56 ods. 3 Zákona v znení účinnom do 14.12.2008, t.j. v dobe, v ktorej žalobca pneumatiky na územie Slovenskej republiky dovážal. Aj podľa názoru krajského súdu zákon o odpadoch v § 56 ods. 3 v znení účinnom v rozhodnom čase vyžadoval, aby bolo zhodnotenie pneumatík vykonané v zariadení na zhodnocovanie odpadov prevádzkovanom na území Slovenskej republiky, resp. u osoby, ktorá má udelený súhlas na prevádzkovanie takéhoto zariadenia orgánmi štátnej správy odpadového hospodárstva Slovenskej republiky. Krajský súd považujúc za nesporné v konaní, že zmluvný partner žalobcu, ktorý mu mal zabezpečiť sporné zhodnotenie pneumatík (spoločnosť KOVOSTEEL, s.r.o. - zhodnotiteľ odpadov v Českej republike) nemal na túto činnosť udelený súhlas slovenských štátnych orgánov, poukazom na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 6Sžo 27/2013 zo dňa 26.02.2014 konštatoval, že právny predpis v znení účinnom v rozhodnom čase, t.j. v čase dovozu pneumatík žalobcom, nedovoľoval zníženie príspevku zhodnotením vykonaným zahraničným subjektom, ktorý nemal udelený súhlas podľa § 7 ods. 1 písm. c/, h/ alebo r/ Zákona. Mal za to, že vzhľadom na uvedené je potom bez právneho významu skúmať, či skutočne došlo k zhodnoteniu predmetného množstva pneumatík spoločnosťou KOVOSTEEL, s.r.o. mobilným zariadením. Krajský súd nepovažoval argumentáciu žalobcu ohľadom rozporu uvedeného zákonného ustanovenia v rozhodnom čase (§ 56 ods. 3 Zákona) s komunitárnym právom za relevantnú. Uviedol, že žalobca nepoukázal na rozpor postupu a rozhodnutia žalovaného s konkrétnymi ustanoveniami práva Európskej únie, ktoré by mali prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou v znení účinnom v rozhodnom čase a žiaden takýto nesúlad vnútroštátnej právnej úpravy s predmetným nariadením nezistil ani súd.

K námietke žalobcu ohľadom absencie poučenia v napadnutom rozhodnutí podľa § 47 ods. 4 posledná veta správneho poriadku krajský súd uviedol, že nejde o takú vadu, ktorá by bola spôsobilá prívodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia. Navyše žalobca svoje právo podať žalobu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia súdom využil, a preto mu ani toto právo postupom žalovaného upreté nebolo.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, tento po právnej stránke správne posúdil a svoje závery aj náležite odôvodnil.

Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v konaní, nepriznal ich náhradu a žalovaný na náhradu trov konania zo zákona nemá nárok.

2.

Kasačná sťažnosť (Odvolanie) žalobcu

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu žalobca v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/42/2015-71 zo dňa 22. júna 2016 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného i prvostupňové správne rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu. Namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď zamietol žalobu napriek tomu, že rozhodnutia žalovaného boli vydané nezákonným postupom správneho orgánu, ktorým žalobcovi nebolo možné vyjadriť sa k podkladom samotného rozhodnutia ako aj spôsobu ich zistenia ešte pred vydaním rozhodnutia vo veci; rovnako ako žalovaný hodnotí inú skutkovú podstatu ako zakladá žiadosť o vrátenie (konkrétne hodnotí § 56 ods. 3 namiesto § 56 ods. 2 zákona); pri svojich právnych úvahách rovnako ako žalovaný nerozlišuje skutočnosť, že z hmotnoprávneho a procesnoprávneho hľadiska ide v konaní podľa § 56 ods. 3 zákona a § 56 ods. 2 o dve rozdielne konania, ktoré nemôžu byť predmetom jedného spojeného konania; krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatuje správnosť posudzovania žiadosti podľa § 56 ods. 2 komplexne vzhľadom na splnenie povinností žalobcu podľa § 43 ods. 1 zákona, avšak vo svojich úvahách opomína tú skutočnosť, že žalovaný pri hodnotení komplexnosti plnenia vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď o žiadosti žalobcu rozhodol aj bez právoplatného rozhodnutia orgánu štátneho dozoru odpadového hospodárstva, ktoré by malo byť podkladom pre samotné rozhodnutie vo veci a ktorého vydanie by malo samotnému vydaniu rozhodnutia predchádzať; pri poukázaní žalobcu na rozpor ustanovenia § 56 ods. 3 zákona neprihliadal na základné dokumenty upravujúce slobodu pohybu tovaru na vnútornom trhu v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou Európskych súdov, a to aj napriek tomu, že na ne žalobca poukazoval iba všeobecne.

Žalobca poukazom na právnu úpravu zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok ustanovenú v § 6 ods. 1, § 438, § 442, § 145 ods. 1, 2 písm. a/, § 443 ods. 1, § 445 ods. 1 písm. b/, § 444, § 446, § 447 ods. 1, 2, ktorú citoval, a na právnu úpravu ustanovenú v § 132 ods. 1, 2 zákona č. 79/2015 Z. z. navrhoval priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok, a aby sa odložila vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/42/2015 z 22.06.2016 do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o kasačnej sťažnosti.

Ďalej žalobca poukazom na právnu úpravu Správneho súdneho poriadku ustanovenú v § 440 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 56 ods. 2, 3, 4, s § 43 ods. 1, 2, s § 74 ods. 1, 2 písm. g/, s § 64 ods. 3 a s § 61 ods. 1 zákona o odpadoch v znení účinnom do 14. 12. 2008, a v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, ktorú citoval, a súčasne poukazom na skutkové zistenia vo veci samej, uviedol že z priebehu dokazovania a z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný neumožnil žalobcovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia prvého stupňa vyjadril k podstatným skutočnostiam, ktoré viedli k zamietnutiu jeho žiadosti, keď o dôvode zamietnutia ako aj o nesprávnom určení výšky príspevkov sa žalovaný (zrejme žalobca) dozvedel až vydaním rozhodnutia prvého stupňa, a to v súvislosti so žiadosťou o vrátenie príspevku podľa § 56 ods. 2 zákona. Vyslovil názor, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď zamietol žalobu, a to aj napriek nezákonnému postupu správneho orgánu, ktorým žalobcovi nebolo možné vyjadriť sa k podkladom samotného rozhodnutia, ako aj spôsobu ich zistenia ešte pred vydaním rozhodnutia, ktorou skutočnosťou žalovaný ani krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach nezaoberali.

Žalobca ďalej uviedol, že v žalobe k napadnutým rozhodnutiam poukázal na skutočnosť, že podľa § 56

ods. 2 zákona v znení účinnom do 14.12.2008 sa príspevok znižuje o čiastku za množstvo skutočne vyvezených výrobkov a zákon neustanovuje formu ako sa má preukázať vývoz výrobkov, ani spôsob akým sa má nezapočítanie vyvezených výrobkov zdokladovať v prípade, ak je uskutočnený inou osobou ako je osoba povinná platiť príspevok do recyklačného fondu. Tvrdil, že tak v súlade s § 56 ods. 2 zákona správne určil výšku príspevku. Keďže nebol vývozcom (tým bol v skutočnosti až výrobca automobilov, na ktorých kolesách sa pneumatiky vyviezli z územia Slovenskej republiky), nemal k dispozícii v reálnom čase platenia príspevku vedomosť o množstve vyvezených výrobkov, a pretože presné určenie množstva výrobkov mu bolo doručené výrobcom automobilov až neskôr, mohol si uplatniť správne určenie výšky príspevku iba dodatočne, a to formou žiadosti o jeho vrátenie. Výtýkal žalovanému, že v rozhodnutí prvého stupňa vôbec sa nevyjadril k predmetu samotnej žiadosti, ktorým bolo množstvo vyvezených výrobkov, podložené tvrdením vývozcu, i keď ich formálne spomína, nehodnotil ich v súvislosti s podanou žiadosťou, neskúmal ich hodnovernosť a ani relevantnosť a rovnako postupoval aj žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí. Namietal, že ani krajský súd vo svojom rozhodnutí sa bližšie nevyjadruje k oprávnenosti žiadosti a k jej prílohám, nerozporuje ich a ani ich nehodnotí. Mal za to, že krajský súd vo svojom rozhodnutí hodnotí inú skutkovú podstatu, ako bola tá, ktorá zakladala žiadosť o vrátenie, v dôsledku čoho sa krajský súd rovnako ako žalovaný neúplne a nedostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami a právnym posúdením uplatneného nároku. Žalobca výtýkal krajskému súdu, že v rozsudku sa nezaoberal tým, že z hmotnoprávneho a procesnoprávneho hľadiska ide podľa § 56 ods. 2 a § 56 ods. 3 zákona o dve rozdielne konania, ktoré podľa jeho názoru nie je možné spojiť do jedného konania.

Žalobca poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 73 ods. 1, 2 a v § 56 ods. 3 a 4 zákona účinného do 14.12.2008, ktorú citoval, tvrdil, že ak recyklačný fond zistí, že v danej komodite vznikol nedoplatok, má možnosť o predmetnej skutočnosti informovať orgán štátneho dozoru odpadového hospodárstva, ktorý môže vykonať kontrolu v súlade s § 73 zákona. Trval na tom, že riadne zaplatil príspevok za všetky pneumatiky, ktoré boli následne vyvezené spoločnosťou KIA Motors Slovakia, s.r.o. a žiadosťou z 30.05.2008 žiadal o vrátenie sumy vo výške 24.342,714,-Sk (t. j. 808.030,07 eur) ako časti príspevku riadne zaplateného do recyklačného fondu, teda žiadosťou sa snažil dodatočne znížiť výšku príspevku do recyklačného fondu pri dodržaní podmienok podľa § 56 ods. 2 zákona. Ak však recyklačný fond zistil, že v danej komodite vznikol nedoplatok, mal možnosť o predmetnej skutočnosti informovať orgán štátneho dozoru odpadového hospodárstva, ktorý by následne mohol začať konanie podľa § 73 zákona. Recyklačný fond však nemal právomoc rozhodnúť o tom, že výška príspevku bola zle určená, ani o tom, že žalobca porušil povinnosť § 43 ods. 1 zákona, a preto z toho dôvodu ani žiadosť o vrátenie príspevku podľa § 56 ods. 2 zákona nemohol odôvodniť porušením povinností podľa § 43 ods. 1, resp. nezaplatením príspevku do recyklačného fondu v správnej výške, bez toho, aby mu predchádzalo právoplatné rozhodnutie orgánu štátneho dozoru v odpadovom hospodárstve. Namietal, že recyklačný fond nemal právomoc rozhodnúť o tom, že výška príspevku bola zle určená, ani o tom, že žalobca porušil podľa § 43 ods. 1 zákona. Mal za to, že správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom a pri hodnotení žiadosti vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Nesúhlasil so záverom krajského súdu, že recyklačný fond mal právomoc rozhodnúť o tom, že výška príspevku bola zle určená, a teda je možné ho považovať za orgán štátneho dozoru odpadového hospodárstva podľa zákona. Podľa žalobcu v uvedenom prípade recyklačný fond ho mal na daný nedostatok upozorniť a následne ho vyzvať, aby daný nedostatok odstránil a k tomu určiť lehotu.

Žalobca ďalej tvrdil, že k žiadosti o vrátenie prostriedkov predložil aj potvrdenie spoločnosti KOVOSTEEL, s.r.o. a žalovaný v rozhodnutiach vydaných v oboch stupňoch spochybnil oprávnenosť českej spoločnosti KOVOSTEEL, s.r.o. potvrdiť zhodnotenie odpadov na základe § 7 ods. 1 písm. c/, h/ a r/ zákona. Trval na svojej argumentácii v žalobe, že predmetné ustanovenie je v rozpore s komunitárnym právom. Mal za to, že diskriminácia zhodnocovania odpadov v zahraničí subjektom, ktorý je držiteľom súhlasu príslušného orgánu daného členského štátu, je preto neprípustná, a to aj retroaktívne pred účinnosťou novely tohto sporného ustanovenia § 7 zákona, pretože už v rozhodnom čase bola v rozpore s komunitárnym právom. Nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, a mal za to, že krajský súd nesprávne právne posúdil rozpor predmetného ustanovenia § 56 ods. 3 zákona v rozhodnom čase a jeho nesúlad s ustanoveniami komunitárneho práva Európskej únie. Dôvodil, že v

kontexte zákona a v súlade s ustálenou judikatúrou Európskych súdov (C-393/92- Gemeente Almelo a ostatní proti Energiebedrijf IJsselmij) je preto potrebné prihliadať na odpad (aj vtedy, keď je nerecyklovateľný) ako na tovar, ktorý je predmetom obchodnej transakcie. Zákonodarca v kontexte zákona teda opačnou motiváciou dovozcov a vývozcov, resp. príspevkom podporuje obchodovanie s odpadom. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvoru C 484/93 (Peter Svensson a Lena Gustavsson proti Ministre du Logement et de l'Urbanisme), v zmysle ktorého čl. 59 a 67 Zmluvy o ES neumožňujú členskej krajine podmieňovať poskytovanie príspevkov na bývanie, najmä dotácie k úrokom, skutočnosťou, že úvery určené na financovanie výstavby, nadobudnutia alebo rekonštrukcie bytu sa získajú od úverovej inštitúcie, ktorá je zaregistrovaná v danej členskej krajine, čo predpokladá, že bude v danej členskej krajine usadená. Žalobca analogicky preto považoval ust. § 56 ods. 3 zákona za diskriminačné, nakoľko nepriznáva nárok na vrátenie zaplateného príspevku subjektom, ktoré nevykonávajú zhodnotenie opotrebovaných pneumatík podľa § 7 písm. c/, h/, r/ zákona v zariadení na zhodnocovanie odpadu prevádzkovanom na území Slovenskej republiky.

Žalobca poukázom na novelizáciu ust. § 56 ods.3 zákona o odpadoch zákonom č. 258/2011 Z.z. s účinnosťou od 03.08.2011 a jeho dôvodovú správu zaoberajúc sa účinkom cla a iných dávok s obdobným účinkom vo svetle európskej judikatúry (rozhodnutie č. 132/78 Denkavit, 87/76 Komisia proti Holandsku, rozhodnutie 29/72 Marimex, 46/76 Bauhis, C-209/89 Taliansko proti Komisii), tvrdil, že medzi diskriminujúce tuzemské dávky s rovnakým účinkom ako clo (čl. 110 Zmluvy o fungovaní európskej únie - čl. 90 Zmluvy o európskom spoločenstve) sa považuje taká dávka (príspevok), ktorý postihuje výlučne tovary dopravané cez hranice. Žalobca považoval za diskriminačné ust. § 56 ods. 3 zákona, keďže nepriznáva nárok na vrátenie zaplateného príspevku subjektom, ktoré nevykonávajú zhodnotenie opotrebovaných pneumatík podľa § 7 písm. c/, h/, r/ zákona v zariadení na zhodnocovanie odpadu prevádzkovanom na území Slovenskej republiky. Výrobcovia a dovozcovia odpadu teda majú možnosť vykonať zhodnotenie odpadu aj v zahraničí (členskom štáte Európskej únie), avšak v prípade takéhoto zhodnotenia odpadov im nárok vrátenia časti príspevku podľa § 56 ods. 3 zákona nevzniká. Vyslovil názor, že takýto spôsob vrátenia príspevku predstavuje formu tarifnej prekážky, resp. dávky s rovnakým účinkom ako clo, ktorá postihuje výlučne tovar prepravený cez hranice, teda zákonodarca takouto úpravou zákona zvýhodňuje postavenie zhotoviteľov odpadu, ktorí svoju činnosť vykonávajú zariadením na zhodnocovanie odpadu prevádzkovanom na území Slovenskej republiky pred tými, ktorí takúto činnosť vykonávajú zariadením na zhodnocovanie odpadu prevádzkovanom mimo nášho územia. Poukázal tiež na to, že už v žalobe argumentačne namieta, že diskriminácia zhodnocovania odpadu v zahraničí subjektom, ktorý je držiteľom súhlasu príslušného orgánu daného členského štátu je teda neprípustná, a to aj retroaktívne pred účinnosťou novely tohto sporného ustanovenia § 7, pretože už v tom čase bola v rozpore s komunitárnym právom.

Záverom žalobca vyslovil názor, že krajský súd v danom prípade vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď pri poukázaní žalobcu na rozpor ustanovenia § 56 ods. 3 zákona neprihliadal na základné dokumenty upravujúce slobodu pohybu tovaru na vnútornom trhu v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou Európskych súdov, a to i napriek tomu, že naň poukázal iba všeobecne.

3.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu (kasačnej sťažnosti) žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

S dôvodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti (v odvolaní) žalobcu nesúhlasil. V dôvodoch vyjadrenia žalovaný trval na tom, že ako následný vývoz vyrobených alebo dovezených výrobkov mimo územia Slovenskej republiky (§ 56 ods. 2 zákona č. 223/2001 Z.z.), tak zabezpečenie zhodnotenia odpadov pochádzajúcich z výrobkov v danej komodite (§ 56 ods. 3 tohto zákona) vstupujú do výpočtu príspevku do recyklačného fondu podľa § 56 ods. 1 až 4 tohto zákona, pričom pri posudzovaní podkladovej žiadosti žalobcu o vrátenie zaplateného príspevku poukazujúcej na § 56 ods. 2 museli byť nepochybne

vyhodnocované všetky vstupy do výpočtu výšky príspevku do recyklačného fondu za obdobie dotknuté podkladovou žiadosťou. Zdôraznil, že za správnosť výpočtu výšky príspevku do recyklačného fondu zodpovedal sám platiteľ príspevku (§ 43 ods. 2 zákona č. 223/2001 Z.z.), pri platení príspevku v danej komodite sa recyklačnému fondu nepredkladal výpočet jeho výšky so špecifikáciou prípadného zníženia tohto základu podľa § 56 ods. 3 tohto zákona, ani pri rozhodovaní o vrátení časti zaplateného príspevku v danej komodite a v dotknutom období nemal teda recyklačný fond dôvod vyhodnocovať jednotlivé znižujúce položky izolovane. Tvrdil, že žiadne z ustanovení zákona č. 223/2001 Z.z. možnosť vracania príspevku zaplateného do recyklačného fondu vo väzbe na uskutočnený vývoz neupravovalo (resp. nepredpokladalo), ak teda žalobca žiadal vrátenie časti zaplateného príspevku s poukazom na bezdôvodné zaplatenie tejto časti, nemohla byť takáto žiadosť posudzovaná samostatne bez posudzovania celkového splnenia jeho príspevkovej povinnosti viazanej na dotknuté obdobie. V danom prípade teda nejde o zamieňanie právnych situácií upravených v § 56 ods. 2 a § 56 ods. 3 tohto zákona, ale o celkové vyhodnocovanie plnenia príspevkovej povinnosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 1 až 4 uvedeného zákona. Pri takomto ponímaní právnej situácie potom mohol a musel vyhodnocovať celkovú úroveň plnenia príspevkovej povinnosti žalobcom samotný Recyklačný fond bez potreby dania podnetu orgánu štátneho dozoru v odpadovom hospodárstve podľa § 73 zákona č. 223/2001 Z.z.. Žalovaný považoval za správny záver vyslovený krajským súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku, že recyklačný fond postupoval správne, keď pri posudzovaní podkladovej žiadosti žalobcu o vrátenie časti zaplateného príspevku vyhodnocoval plnenie jeho príspevkovej povinnosti voči recyklačnému fondu vzťahujúceho sa na danú komoditu a na dotknuté obdobie komplexne. Mal za to, že pri absencii výslovnej právnej úpravy postupov pri posudzovaní takejto žiadosti postup správnych orgánov oboch stupňov nepochybne zodpovedá účelu a zmyslu ustanovenia § 43 ods. 1 a § 56 ods. 1 až 3 zákona č. 223/2001 Z.z. - vyhovenie podkladovej žiadosti žalobcu o vrátenie časti zaplateného príspevku by v danom prípade znamenalo oproti príspevkovej povinnosti žalobcu voči recyklačnému fondu vznik nedoplatku.

Žalovaný nesúhlasil ani s ďalšou námietkou žalobcu vo vzťahu nesúlady § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z.z. s komunitárnym právom. K tomu uviedol, že žalobca ani v kasačnej sťažnosti nepoukazuje na žiadne z konkrétnych ustanovení komunitárneho práva, ktorým by bolo ustanovenie § 56 ods. 2 zákona č. 223/2001 Z.z. v jeho znení účinnom v dotknutom období, v priamom rozpore. Uviedol, že argumentácia rozhodnutím Európskeho súdneho dvora vo veci C- 484/93 je v danej súvislosti nepriehľadná, pretože článok 59 Zmluvy o založení ES sa týka len pohybu kapitálu z členských krajín do tretích krajín, alebo z tretích krajín do členských krajín. Zdôraznil, že § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z.z. vývoz odpadu za účelom jeho zhodnotenia priamo neobmedzovalo, znenie tohto ustanovenia účinné v dotknutom období len neviazalo na zhodnotenie odpadu mimo územia SR taký právny účinok, ako bol viazaný na zhodnotenie odpadu na území SR. Ďalej uviedol, že zákonom č. 258/2011 Z.z. v čl. V bod 5 bolo ustanovenie § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. s účinnosťou od 03.08.2011 zmenené do znenia aktuálneho až do zrušenia zákona č. 223/2001 Z. z. zákonom č. 79/2015 Z. z., poukazom na to, že čl. V zákona č. 258/2011 Z.z. vôbec problematiku nakladania s elektroodpadom neupravoval a teda žalobcom citovaná časť spoločná správa výborov NR SR o prerokovaní vládneho návrhu zákona č. 258/2011 Z. z. je prinajmenšom zmätočná a jej znenie tak či tak uvádza rozpor so Zmluvou o Európskej únii a Zmluvou o fungovaní Európskej únie (opäť bez konkretizácie), len pokiaľ ide o obmedzenie vývozu elektroodpadu ako nebezpečného odpadu mimo územie SR a poukazom tiež na to, že bod 5 časti V zákona č. 258 /2011 Z.z., ktorým bolo zmenené ustanovenie § 56 ods. 3 zákona č. 223 /2001 Z.z., nezasahuje len vývoz odpadu v rámci EÚ, ale všeobecne mimo územia SR, a teda komunitárnym právom determinované nie je. V danej súvislosti súčasne žalovaný poukázal aj na to, že zákon č. 258/2011 Z.z. bol po postupe Slovenskej republiky do EÚ (01.05.2014) štrnástou novelou zákona č. 223/2001 Z.z., a preto, ak by znenie § 56 ods. 3 tohto zákona účinné v dotknutom období bolo s komunitárnym právom skutočne v rozpore, riešil by zákonodarca túto situáciu už výrazne skôr pri niektorej z predchádzajúcich novelizácií tohto zákona. Zdôraznil, že v každom prípade nemôže byť s ohľadom na princíp právnej istoty dôvodné priznať v danej súvislosti bodu 5 čl. 5 zákona č. 258/2011 Z.z. retroaktívny účinok. Žalovaný nesúhlasiac s argumentáciou žalobcu, v zmysle ktorej príspevok do recyklačného fondu považoval ako poplatok, trval na tom, že príspevok do recyklačného fondu nebol daňou ani poplatkom, v ktorej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL

3/2003 - 189 z 28.01.2009.

Žalovaný vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie Recyklačného fondu a ani potvrdzujúce rozhodnutie v rozkladovom konaní neboli vydané po korektnom správnom konaní, keďže žalobcovi nebola Recyklačným fondom daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia, považoval za podstatné, že dotknuté rozhodnutia boli vydané čo do podstaty v odôvodneniach výlučne na základe podkladov predložených samotným žalovaným (zrejme žalobcom).

Záverom žalovaný uviedol, že žalobca sa v V. časti kasačnej sťažnosti domáha podľa § 447 ods. 2 S.s.p. priznať napadnutému rozsudku odkladný účinok a odložiť jeho vykonateľnosť, aj keď tento rozsudok mu žiadnu povinnosť neukladá.

4.

Konanie pred odvolacím súdom

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2, 3 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Lehoty na podanie odvolania, ktoré začali plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, plynú podľa doterajších predpisov a ich právne účinky zostávajú zachované.

Krajský súd vo veci účastníkov konania o žalobe žalobcu rozhodol napadnutým rozsudkom dňa 22. júna 2016. Vo veci teda rozhodol za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Zákonodarca v právnej úprave Občianskeho súdneho poriadku v právnej norme § 246c ods. 1 v spojení s § 204 ods. 1 ustanovuje, že odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. V právnej úprave ustanovenej v právnej norme § 492 ods. 3 Správneho súdneho poriadku zákonodarca stanoví, že lehoty na podanie odvolania, ktoré začali plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, plynú podľa doterajších predpisov a ich právne účinky zostávajú zachované. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd kasačnú sťažnosť žalobcu podanú proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S 42/2015-71 z 22.06.2016 posudzoval ako odvolanie proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave v intenciách § 246c ods. 1 v spojení s § 41 ods. 2 a v spojení s §§ 201 a nasl. O.s.p. a v spojení s § 492 ods. 2, 3 S.s.p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2, 3 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania žalobcu (kasačnej sťažnosti), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie (kasačná sťažnosť) nie je dôvodné.

Podľa § 132 ods. 1, 2 zákona č. 79/2015 Z.z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov Recyklačný fond sa zrušuje k 31. decembru 2016.

Recyklačný fond sa zrušuje bez právneho nástupcu. Recyklačný fond ku dňu svojho zrušenia vstupuje do likvidácie.

Podľa § 134 ods. 4 písm. b/ zákona č. 79/2015 Z.z. na Environmentálny fond sa prevádzajú práva a záväzky zo súdnych sporov, ktorých účastníkom je Recyklačný fond v likvidácii.

Vzhľadom k tomu, že v zmysle § 132 ods. 1 zákona č. 79/2015 Z. z. bol s účinnosťou od 1. januára 2017 zrušený Recyklačný fond, bez právneho nástupcu a vstúpil do likvidácie a práva a záväzky zo súdnych sporov, ktorých účastníkom bol Recyklačný fond v likvidácii, v zmysle § 134 ods. 4 písm. b/ tohto zákona sa previedli na Environmentálny fond, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. na strane žalovaného pokračoval v konaní s Environmentálnym fondom.

Z dôvodov, že pôvodne žalovaný Recyklačný fond bol zrušený na základe zákona a súčasne zákonnou úpravou bolo stanovené, že práva a záväzky zo súdnych sporov, ktorých účastníkom bol Recyklačný fond v likvidácii sa previedli na Environmentálny fond, odvolací súd nepovažoval za potrebné samostatným rozhodnutím rozhodnúť o vstupe Environmentálneho fondu do preskúmovacieho konania v zmysle návrhu žalobcu.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia riaditeľa Recyklačného fondu, č. S/03/01/2012 zo dňa 23.09.2014, v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím č. S/03/01/2012 z 15.3.2014.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie pôvodne označeného žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť preskúmvaného rozhodnutia napadnutého žalobou.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie riaditeľa Recyklačného fondu, č. S/03/01/2012 zo dňa 23.09.2014, ktorým ako odvolací orgán v zmysle § 61 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie č. S/03/01/2012 z 15.03.2014, potvrdil. Prvostupňovým správny rozhodnutím č. S/03/01/2012 z 15.03.2014 Recyklačný fond o žiadosti žiadateľa - žalobcu zo dňa 17.06.2008 o vrátenie prostriedkov zaplatených na účet sektora opotrebovaných pneumatík Recyklačného fondu za obdobie 4. štvrtroku 2006 a roku 2007 rozhodol tak, že žiadosti nevyhovet.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správny poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní

zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným. (§ 247 ods. 2, 3 O.s.p.).

Súdny prieskum zákonosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namietá nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v danej veci v procese súdneho prieskumu žalobou napadnutých rozhodnutí náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum rozhodnutí napadnutých žalobou vykonal v súlade s platnou právnou úpravou zákona o odpadoch na vec sa vzťahujúcou. Odvolací súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí vydaných v oboch stupňoch správneho konania pôvodne označeného žalovaného správneho orgánu, pri aplikácii zákonnej úpravy ustanovenej v zákone o odpadoch v spojení s právnou úpravou ustanovenou v správnom poriadku, dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, a to že žalobné námietky žalobcu neboli dôvodné k vyhovaniu jeho žalobného návrhu, keďže nespochybnili správnosť a zákonosť preskúmaných správnych rozhodnutí a postup im predchádzajúci.

VI.

Právne posúdenie odvolacím súdom

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základnou premisou materiálneho práveho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých.

To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu je povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä z ohľadom na prameň, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí.

Zákon č. 223/2001 Z. z. o odpadoch v znení účinnom do 14.12.2008 (zákon o odpadoch) upravoval pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri predchádzaní vzniku odpadov a pri nakladaní s odpadmi, zodpovednosť za porušenie povinností na úseku odpadového hospodárstva a zriadenie Recyklačného fondu.

Podľa § 43 ods. 1 až 7 zákona o odpadoch výrobca a dovozca pneumatík pre motorové vozidlá a nemotorové vozidlá, 53) ktoré sa v Slovenskej republike predávajú samostatne alebo na kolesách týchto vozidiel, sú povinní platiť príspevok do Recyklačného fondu v sume určenej podľa § 56.

Príspevok platia a za správnosť jeho výpočtu zodpovedajú výrobca a dovozca, ktorí uvádzajú výrobky uvedené v odseku 1 na trh v Slovenskej republike.

Výrobca platí príspevok podľa § 41 ods. 13. Dovozca platí príspevok podľa § 41 ods. 14.

Výrobca a dovozca sú povinní zaregistrovať sa v Recyklačnom fonde do 30 dní od začatia výroby alebo dovozu pneumatík, za ktoré sú povinní platiť príspevok, ohlásiť Recyklačnému fondu zmeny v údajoch potrebných na registráciu a umožniť orgánom štátneho dozoru v odpadovom hospodárstve (§ 73) kontrolu ich registrácie v Recyklačnom fonde, kontrolu správnosti výpočtu príspevku a kontrolu jeho platenia.

Výrobca a dovozca uvedení v odseku 4 sú povinní a) viesť a uchovávať evidenciu o objeme svojej výroby a dovozu, b) ohlasovať ustanovené údaje z evidencie štvrťročne Recyklačnému fondu a príslušnému obvodnému úradu životného prostredia.

Držiteľ pneumatík, ktoré sú odpadom (ďalej len "opotrebované pneumatiky"), prednostne zabezpečí ich zhodnotenie činnosťou podľa položky R3 prílohy č. 2, a ak to nie je možné, ostatnými činnosťami podľa prílohy č. 2.

Ten, kto zabezpečuje zber, zhodnocovanie alebo zneškodňovanie opotrebovaných pneumatík, je povinný a) viesť a uchovávať evidenciu o opotrebovaných pneumatikách a evidenciu o objeme ich zhodnotenia zo zberu odpadov na území Slovenskej republiky, b) ohlasovať ustanovené údaje z evidencie štvrťročne Recyklačnému fondu a príslušnému obvodnému úradu životného prostredia.

Podľa § 56 ods. 1 až 6 zákona o odpadoch príspevok výrobcu a príspevok dovozcu do Recyklačného fondu sa vypočíta ako súčin množstva alebo hmotnosti výrobkov alebo materiálov, za ktoré sa tento príspevok platí, a sadzby. Sadzba sa ustanoví na základe predpokladaných nákladov na zber a zhodnotenie odpadov z výrobkov, za ktoré sa platí príspevok do Recyklačného fondu, uvedených na trh v Slovenskej republike.

Do množstva výrobkov uvedených na trh v Slovenskej republike sa na účely výpočtu príspevku a ustanovenia sadzby nezapočítava množstvo výrobkov prepravených cez štátnu hranicu z územia Slovenskej republiky (ďalej len "vyvezené výrobky"). Príspevok podľa odseku 1 sa znižuje o čiastku za množstvo skutočne vyvezených výrobkov.

Príspevok výrobcu a príspevok dovozcu sa zníži o príspevok za to množstvo výrobkov a materiálov, za ktoré sa platí príspevok do Recyklačného fondu a pri ktorých výrobca alebo dovozca preukáže, že sám alebo prostredníctvom zmluvného partnera, ktorý má udelený súhlas na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov [§ 7 ods. 1 písm. c/, h/ a r/] zhodnotil niektorou z činností R1 až R11 uvedených v prílohe č. 2 alebo zabezpečil spracovanie starých vozidiel; na túto činnosť nemožno zmluvnému partnerovi poskytnúť prostriedky z Recyklačného fondu. Zabezpečením zhodnotenia prostredníctvom zmluvného partnera sa rozumie aj preukázanie materiálového toku odpadu od prevádzkovateľa zariadenia na zber odpadov [§ 7 ods. 1 písm. d/] do zariadenia na zhodnocovanie odpadov.

Ak výrobca alebo dovozca preukáže, že po zaplatení príspevku do Recyklačného fondu zhodnotí v priebehu kalendárneho roka spôsobom podľa odseku 3 odpady z výrobkov, za ktoré zaplatil tento príspevok, vráti mu Recyklačný fond tú časť ním uhradeného príspevku, na ktorú sa vzťahuje možnosť zníženia príspevku podľa odseku 3, najviac však do výšky zaplateného príspevku. Nárok na vrátenie príspevkov zaplatených do Recyklačného fondu za výrobu a dovoz uskutočnené v kalendárnom roku zanikne, ak výrobca alebo dovozca nepredloží Recyklačnému fondu do konca prvého štvrťroka nasledujúceho kalendárneho roka doklady preukazujúce zhodnotenie odpadov odôvodňujúce vrátenie zaplateného príspevku.

Recyklačný fond vydá potvrdenie o registrácii (§ 41 ods. 15) a o zaplatení príspevku osobám, ktoré sa nemusia registrovať v Recyklačnom fonde.

Colné orgány oznamujú 70a) ministerstvu mesačne, do desiateho dňa nasledujúceho mesiaca, informácie z colnej štatistiky o tovaroch, na ktoré sa vzťahuje povinnosť platiť do Recyklačného fondu.

Odvolací súd po preskúmaní žalobou napadnutých správnych rozhodnutí Recyklačného fondu vydaných v oboch stupňoch správneho konania mal zhodne ako súd prvého stupňa preukázané, že pôvodne označený žalovaný správny orgán Recyklačný fond v prvom stupni ako aj v odvolacom druhostupňovom správnom konaní v preskúmvanej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil správne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, a preto preskúmvané rozhodnutia je možné považovať za skutkovo a právne správne. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Zákonnodarca v právnej úprave ustanovenej v § 56 ods. 3 zákona o odpadoch priznáva výrobcovi a dovozcovi právo na zníženie príspevku zaplateného za príslušnú komoditu po splnení zákonných podmienok. Vychádzajúc z logického výkladu danej právnej úpravy príspevok zaplatený do recyklačného fondu sa zníži za predpokladu, že výrobca alebo dovozca príspevok do Recyklačného fondu zaplatili za to množstvo výrobkov a materiálov, za ktoré sa platí príspevok do Recyklačného fondu a súčasne výrobca alebo dovozca preukáže, že sám alebo prostredníctvom zmluvného partnera, ktorý má udelený súhlas na prevádzkovanie zariadenia na zhodnocovanie odpadov [§ 7 ods. 1 písm. c/, h/ a r/] zhodnotil niektorou z činností R1 až R11 uvedených v prílohe č. 2 tohto zákona.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu Recyklačný fond v prvom stupni správne zamerl svoju pozornosť na zistenie skutočného stavu na posúdenie žiadosti žiadateľa - žalobcu na vrátenie časti príspevku zaplateného Recyklačnému fondu za pneumatiky dovezené v období IV. štvrťroku 2006 a roku 2007, keď z listinných podkladov predložených žalobcom zisťoval splnenie zákonných podmienok pre zníženie príspevku, a to predovšetkým či a v akej výške žiadateľ zaplatil príspevok do recyklačného fondu a až následne či a v akej výške vznikol žiadateľovi oprávnený nárok na vrátenie príspevku, resp. jeho časti. Recyklačný fond v rozhodnutiach vydaných v oboch stupňoch konania náležite opísal skutkové zistenia, ktoré potvrdzovali, že žalobca nezaplatil príspevok do Recyklačného fondu z objemu dovezených pneumatík v správnej výške, ako aj skutkové zistenia pre posúdenie splnenia ďalšej zákonnej podmienky, a to preukázanie ich zhodnotenia v súlade s niektorou z činností R1 až R 11 prílohy č. 2 zákona, skutkové zistenia v kontexte vyhodnotil a vyvodil z nich správny právny záver.

Súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti preskúmvaných rozhodnutí Recyklačného fondu v rozsahu žalobných dôvodoch žalobcu sa skutkovými zisteniami i právnym záverom správneho orgánu vo vzťahu nevyhovenia žiadosti žalobcu na vrátenie časti príspevku za pneumatiky náležite zaoberal a v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu dal odpoveď na zásadné otázky nastolené žalobcom v žalobe, z ktorých dôvodov odvolací súd na správnosť záveru súdu prvého stupňa poukazuje.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, ktorou namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď zamietol žalobu napriek tomu, že rozhodnutia žalovaného boli vydané nezákonným postupom správneho orgánu, ktorým žalobcovi nebolo možné vyjadriť sa k podkladom samotného rozhodnutia, ako aj spôsobu ich zistenia ešte pred vydaním rozhodnutia vo veci. Skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že Recyklačný fond v konaní o žiadosti žalobcu rozhodoval na základe listinných podkladov žalobcu, teda pri vydávaní rozhodnutia vychádzal predovšetkým na základe skutkových zistení predkladaných samotným žiadateľom. Postup správneho orgánu voči žalobcovi na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia v zmysle § 33 správneho poriadku, ktorého porušenia sa žalobca v odvolaní domáha, by v danom prípade vyznel čisto formalisticky, ktorý účel zákonnodarca v ustanovení právnej normy § 33 správneho poriadku nesledoval. Napokon žalobca tohto procesnoprávneho porušenia sa v žalobe nedomáhal, čím v zmysle zákonnej úpravy § 249 ods. 1 v spojení s § 250b ods. 1 a s § 250h ods.

1 O.s.p. by odvolací súd na uvedenú námietku nemal ani prihliadať. Odvolací súd však touto námietkou sa zaoberal vo svetle možného porušenia práva žalobcu ako účastníka správneho konania na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd po prieskume zákonnosti rozhodnutí Recyklačného fondu vydaných v oboch stupňoch konania dospel k záveru, že konanie správneho orgánu nie je zaťažené takou vadou, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 103/2011, v zmysle ktorého je neúčelné a nehospodárne formálne zopakovanie administratívneho konania, ak pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci nepredstavuje reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani ďalšie námietky žalobcu, ktorými namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď rovnako ako žalovaný hodnotil inú skutkovú podstatu ako zakladá žiadosť o vrátenie (konkrétne hodnotí § 56 ods. 3 namiesto § 56 ods. 2 zákona); pri svojich právnych úvahách rovnako ako žalovaný nerozlišuje skutočnosť, že z hmotnoprávneho a procesnoprávneho hľadiska ide v konaní podľa § 56 ods. 3 zákona a § 56 ods. 2 o dve rozdielne konania, ktoré nemôžu byť predmetom jedného spojeného konania. Zákonodarcu v právnej norme § 56 zákona o odpadoch ustanovuje zákonné podmienky povinnosti výrobcu a dovozcu príslušnej komodity platiť príspevok do recyklačného fondu a súčasne zákonné podmienky na vznik ich oprávnenia na vrátenie zaplateného príspevku, resp. jeho časti. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy vzťahujúcej sa k zníženiu príspevku v zmysle § 56 ods. 2 a § 56 ods. 3, pri ich aplikácii na základe ich logického výkladu, nie je možné považovať za správny názor žalobcu, že z hmotnoprávneho a procesnoprávneho hľadiska ide v konaní podľa § 56 ods. 3 zákona a § 56 ods. 2 o dve rozdielne konania, ktoré nemôžu byť predmetom jedného spojeného konania. Za účelom vykonania ústavne konformného výkladu právnej úpravy ustanovujúcej nárok výrobcu alebo dovozcu na vrátenie príspevku, je potrebné pre posúdenie (ne)dôvodnosti žiadosti o priznanie vrátenia príspevku aplikovať zákonnú úpravu ustanovenú v ust. § 56 v kontexte znenia jeho obsahu obsiahnutého v jednotlivých odsekoch tejto právnej úpravy. Právne posúdenie nároku na vrátenie príspevku uplatneného žalobcom v jeho žiadosti spočívalo na Recyklačnom fonde, ktorý pri svojej správnej úvahe nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na vrátenie, resp. nevrátenie časti príspevku krajský súd dospel k správne záveru, že Recyklačný fond postupoval správne, keď pri posudzovaní podkladovej žiadosti žalobcu o vrátenie časti zaplateného príspevku vyhodnocoval plnenie jeho príspevkovej povinnosti voči Recyklačnému fondu vzťahujúceho sa na danú komoditu a na dotknuté obdobie komplexne, keďže pri absencii výslovnej právnej úpravy postupov pri posudzovaní takejto žiadosti postup správnych orgánov oboch stupňoch nepochybne zodpovedá účelu a zmyslu ustanovenia § 43 ods. 1 a § 56 ods. 1 až 3 zákona č. 223/2001 Z.z.. Krajský súd svoj záver v odôvodnení napadnutého rozsudku správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, a preto odvolací súd naň poukazuje.

Pokiaľ žalobca namietal v odvolaní, že krajský súd v danej veci opomenul tú skutočnosť, že žalovaný pri hodnotení komplexnosti plnenia vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď o žiadosti žalobcu rozhodol aj bez právoplatného rozhodnutia orgánu štátneho dozoru odpadového hospodárstva, ktoré by malo byť podkladom pre samotné rozhodnutie vo veci a ktorého vydanie by malo samotnému vydaniu rozhodnutia predchádzať, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 73 ods. 1, 2 a v § 56 ods. 3 a 4 zákona, odvolací súd nemohol na túto námietku prihliadať z dôvodu, že žalobca ju neuplatnil v žalobe zákonným spôsobom v zmysle zákonnej úpravy § 249 ods. 1 v spojení s § 250b ods. 1 a s § 250h ods. 1 O.s.p..

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalobcu, ktorou namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď pri poukázaní žalobcu na rozpor ustanovenia § 56 ods. 3 zákona neprihliadal na základné dokumenty upravujúce slobodu pohybu tovaru na vnútornom trhu v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou Európskych súdov, a to aj napriek tomu, že na ne žalobca poukazoval iba všeobecne, analogicky považujúc ust. § 56 ods. 3 zákona za

diskriminačné, nakoľko nepriznáva nárok na vrátenie zaplateného príspevku subjektom, ktoré nevykonávajú zhodnotenie opotrebovaných pneumatík podľa § 7 písm. c/, h/, r/ zákona v zariadení na zhodnocovanie odpadu prevádzkovanom na území Slovenskej republiky. Žalobca v žalobe a ani v odvolaní (kasačnej sťažnosti) nerozporuje súlad ust. § 56 ods. 3 zákona o odpadoch poukazom na konkrétnu úpravu komunitárneho práva. Nie je možné súhlasiť s argumentáciou žalobcu odkazom na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci C-484/93, keďže z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Európsky súdny dvor vychádza z iných skutkových a právnych skutočností, ako sú predmetom súdneho prieskumu v danej veci. Čl. 59 Zmluvy o založení ES sa týka len pohybu kapitálu z členských krajín do tretích krajín, alebo z tretích krajín do členských krajín. Právna úprava ustanovená v § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z.z. pritom vývoz odpadu za účelom jeho zhodnotenia priamo neobmedzovala. Taktiež nie je možné súhlasiť s argumentáciou žalobcu poukazom na ďalšie rozhodnutia Európskeho súdneho dvora, ktorou zdôvodňuje diskriminačnú úpravu uvedeného ustanovenia zákona o odpadoch, keď takýto spôsob vrátenia príspevku predstavuje formu tarifnej prekážky, resp. dávky s rovnakým účinkom ako clo, ktorá postihuje výlučne tovar prepravený cez hranice. Zákonnú úpravu príspevku zaplateného do Recyklačného fondu a zákonnú úpravu podmienok jeho vrátenia nie je možné ani analogicky posudzovať v zmysle tvrdení žalobcu, pretože príspevkom do Recyklačného fondu zákonodarca vyjadril svoju vôľu regulovať zhodnotenie odpadu na území Slovenskej republiky, a nie je možné ho posudzovať ako clo alebo iné dávky s obdobnými účinkami. Argumentáciu žalobcu vo vzťahu k novelizácii ustanovenia § 56 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. zákonom č. 258/2011 Z.z. s účinnosťou od 03.08.2011 odvolací súd vyhodnotil tiež ako nedôvodnú. V dôsledku princípu právnej istoty v zásade platí, že novelizácii právnej úpravy zákona neskorším zákonom (vrátenie príspevku) nie je možné priznať retroaktívny účinok.

Odvolací súd z dôvodov vyššie uvedených dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutí pôvodne označeného žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie preto odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní (kasačnej sťažnosti) proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Pokiaľ žalobca žiadal v zmysle § 447 ods. 1, 2 S.s.p. priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok, a aby sa odložila vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/42/2015 z 22.06.2016 do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o kasačnej sťažnosti, odvolací súd nemohol jeho návrhu vyhovieť. Kasačnú sťažnosť žalobcu z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd posudzoval ako odvolanie v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom k tomu najvyšší súd preskúmal zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu ako súd odvolací podľa právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku v súlade s § 492 ods. 2, 3 O.s.p., v zmysle ktorej zákonodarca nepredpokladal odkladný účinok rozsudku krajského súdu. Uvedenú právnú úpravu ustanovuje až Správny súdny poriadok s účinnosťou od 1. júla 2016. Z uvedených dôvodov odvolací súd ani nemohol vydať postupom podľa § 447 ods. 1 S.s.p. rozhodnutie o takto uplatnenej žiadosti žalobcu.

Odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní bol neúspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.